

ΕΤΟΣ Α'

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΡΙΘ. 4

17-Ώδος Σολωμοῦ-17

Ἐν Ἀθήναις τῆ 1 Φεβρουαρίου 1902.

ΠΑΝΑΓΗΣ ΒΑΛΛΙΑΝΟΣ

Μ

ΕΓΑΣ τῆς ἀρχαιότητος φιλόσοφος λέγει πύκλιος τὰ ἀνθρώπια, ὥστε οὐδόπως προτιθεμαι περὶ αὐτὸν νὰ στραφῶ καὶ περιγράψω, μεγάλῃ μου τῆς Κεφαλληνίας τέ-

κνον, πῶς ἐκ τῆς γεννηθίου γῆς ἐφυγες καὶ τίνι τρόπῳ ἀνεδείχθης· ἀπλῶς πρὸ τοῦ ἀνδριάντος σου, ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς φερωνύμου βιβλιοθήκης σου, ἰστάμενος εὐλαβῶς ἀτενίζω πρὸς αὐτόν· εἰς ταιαύτην δὲ ψυχολογικὴν κατάστασιν εὐρί-

σκουμαι ὥστε μοὶ φαίνεται ἐνίοτε ὅτι ἐπὶ τῶν χειλέων του ἀπανθίζει πικρὸν μειδίημα . . . Ἴσως ἡ φιλόπατρις ἐκεῖνη ψυχὴ τὸ ἐπεσκέφθη καὶ μετέβαλε τὴν ἄψυχον μάζαν εἰς ἑνσαρκον πρότυπον . . . ὑπὸ ταιαύτην εἰκόνα καίτοι ἡ ψυχρότης τοῦ μαρμαρίου μοὶ δηλοῖ τὸν θάνατόν σου, θέλω νὰ σὲ θαυμάσω νὰ σοὶ ἐκφράσω τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην τῆς προσφιλοῦς πατρίδος. Στρέψον ὀλίγον τὰ βλέμματά σου πρὸς τὴν Κεφαλληνίαν . . . ὀλόκληρος χορεία πασχόντων ἀνακουφίζεται ἐπὶ τῷ ἀκούσματι μόνον τοῦ ὀνόματός σου· σὲ θαυμάζω ἐρίτιμῃ πατριῶτα οὐ μόνον διὰ τὴν γενναιοῦδρον πράξιν σου ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀνακαινιστικὴν ἰδέαν σου.

Ἐσκέφθης βεβαίως ὅτι μέχρι τοῦδε ἀπειρα πρὸς ὑπὲρ τῆς πρωτεύουσας διετέθησαν, ὅτι καὶ κτήρια ἀνγγέρθησαν καὶ φιλανθρωπικὰ καταστήματα ὑπάρχουσι καὶ ἡ ἐξωραϊσμός τῆς πό-

λεως δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος· ἐνῶ ἡ πατρίς μας, ἡ πρὸ πολλοῦ πάσχουσα ἐσκέφθη, ἔχει πολλοὺς τοὺς ζητούντας στέγην, πλείστους τοὺς τρεφόμενους ἐκ τῶν ψυχίων τῶν ὁπωσδήποτε εὐπορούντων· εἶπε δὲ διατί ἡ κεφαλὴ, ἡ πρωτεύουσα ἔπλεον ὅτι νὰ ἦνε μεμυρωμένη, ἐξωραϊσμένη καὶ μειδιῶσα αἰ δὲ ἐπαρχίαι τὸ σῶμα ἰσχυρόν, παθητικόν, καὶ ἐπιρρεπὲς εἰς πρώτην κρίσιν νὰ συντριβῇ. . . . εὐγε ἀναγεννητὰ τῆς πατρίδος σου καὶ εἶθε νὰ εὕρῃς μιμητάς· τότε δὲ εὐφρομένων τῶν μερῶν εὐ εἴσεται καὶ τὸ ὄλον.

Καὶ ἰδοὺ τιμῶσά σε ἡ πατρίς μας, μελανιμονεῦσα καὶ ἔνδοκρος καταθέτει σοι εὐλαβῶς στέφανον πεπλεγμένον ἐκ Πανελληνίων θρήνων εἰς τεκμήριον εὐγνωμοσύνης ἐλάχιστον.

Εὐάγγελος. Π. Κεφαλῆς.

ΘΕΣΣΑΛΙΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΕΣ

ΟΙ ΤΑΦΟΙ ΤΟΥ ΔΙΜΙΝΙΟΥ

ΠΡΟΣ δυσμάς τῆς πόλεως Βόλου καὶ εἰς ἀπόστασιν ἐνός τετάρτου ἀπὸ τῆς περαλίας πρὸς βορρᾶν τῶν ἐρειπίων τῶν Παγασῶν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν Φερῶν ὑπάρχει μικρὸς συναισιμὸς ἀνθρώπων ἐργατικῶν καὶ γεωργῶν ὀνομαζόμενος Διμίτιον (Καλύβια, Ντιμίτι.)

Ἐξώθεν τοῦ χωριῖου τούτου παρὰ τὴν βᾶσιν τῆς ὄρειας κλιτύος τοῦ λόφου ἐφ' οὗ κεῖται, ὑπῆρχεν ὁπῆ τις ἄγνωστον πεῦ διήκουσα, γνωστὴ εἰς τοὺς χωρικοὺς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν καὶ ὅλ' πρὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Θεσσαλικῆς γῆς εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα.

Μυθικῆ ἀγλὺς περιέβαλε τὴν χαινίονσαν ἐκείνην ὁπῆ εἰ δὲ ποιμένες μετὰ φόβου ἀπεμάκρυνον ἐκεῖθεν τὰ ποιμνία των, διότι πολλάκις εἶδον ἀμνούς των ὀλισθαίνοντας καὶ ἀπολλυμένους εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ μυστηριώδους χάσματος. Κατὰ τοὺς χρόνους δὲ τῆς προσαρτήσεως ὅτε λησταὶ ἤλθον, ἵνα ληστεύσασιν τὸν προὔχοντα τοῦ χωριῖου καὶ ἐφρονεῦθησαν ὑπὸ τῶν χωρικῶν, τῶν μὲν πέντε τὰ πτώματα ἐρρίφθησαν ἐντὸς τῆς περιλαλήτου ἐκείνης ὁπῆς τῶν δὲ τριῶν ἄλλων ἐτάφησαν ἐκεῖ ποῦ.

Τίς εἶδεν ἀκόμη ὁπόσων καὶ ὁποῖων ἐγκλημάτων σκέπη ἐγένετο ἡ ὁπῆ ἐκείνη ἦτις ἐκ τῶν μελυσματωδῶν ἀναθυμιάσεων καὶ ἐκ τοῦ ἤχου ὃν ἐπροξένει ὅταν ὁ ἀήρ ὁρμητικὸς ἔβαινε ὑπεράνω αὐτῆς· κατέστη φοβερὰ εἰ δὲ εὐφάνταστοι τῶν χωρικῶν ἀπέδωσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο βρυκόλακας καὶ φαντάσματα. Οὕτως εἶχον τὰ πράγματα ὅτε κατὰ τὸ 1893 εὐθαρσοῦς μικροῦ ποιμένος ἔπεσεν ἐντὸς ἡ καλλιτέρα ἀμνάς· δὲν ἐφοβήθη ὁ νέος, ἀλλ' ὀπλισθεὶς διὰ δικέλλης ἀνασκάπτει καὶ εὕρνει τὴν ὁπῆν δι' ἧς εἰσχωρήσαντος πλέον ἀρετοῦ φωτός κατώρθωσε νὰ ἴδῃ τὴν πλήρη ἀκαθαρσιῶν βᾶσιν εἰς βάθος τριῶν περίπου μέτρων. Καὶ τὴν μὲν ἀμνάδα του δὲν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀνασύρῃ, ἐγένετο ὅμως αἰτία ἵνα διαλαληθῇ ἀνά τὸ χωρίον καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Βόλου ὅτι ἀνεκαλύφθη θολωτὸν φρέαρ ὅπερ φαίνεται ἔχον θύραν πρὸς τὸ Β. Α. μέρος αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐγένοντο ἀρχαιολογικαὶ ἀνασκαφαὶ ἐπὶ τοῦ μέρους ἐκεῖνου καὶ ἀφ' οὗ ἐξήχθησαν αἱ διάφοροι ἀκαθαρσίαι καὶ πληθὺς ὄστων ἐν εἰς ὅκτῳ κρανία ἀνθρώπων ἐφθασαν εἰς τὴν κυκλικὴν βᾶσιν ἀπέχουσαν τῆς κορυφῆς περὶ τὰ ὀκτῶ μέτρα καὶ ἔχουσαν διάμετρον περὶ τὰ ἑξ Πύρωθεν δὲ κυκλωτερώς παρὰ τὴν βᾶσιν ὑπῆρξεν μικρὸν πλίνθινον κατασκευάσμα δικην κυκλωτεροῦς καθίσματος· οὐδὲν ἄλλο τότε εὕρεθη ἐντὸς πλὴν ὅμως ἡ ἀνακάλυψις τοῦ θολωτοῦ τούτου ὑπογείου εἰκοδομήματος ἦν σπουδαία καθότι ἀνῆκεν εἰς τοὺς Τάφους τῆς Προμηκωναϊκῆς λεγομένης ἐποχῆς (λιθίνης, ἱστορικῆς) τῶν ὑποίων ἡ κατασκευὴ παρὰλλήλος οὕσα ἐτέρων τοιούτων θολωτῶν εἰκοδομημάτων καλουμένων Θησαυρῶν ἀποτελεῖ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς λιθίνης εἰς τὴν Μηκωναϊκὴν ἐποχὴν καὶ μεγάλην ἀρχαιολογικὴν ἀξίαν διὰ τε τὸν τόπον καὶ τὴν ἱστορίαν εἶχε.

Πολλοὶ φιλάρχαιο καὶ φιλοπερίεργοι ἤρξαντο νὰ ἐπισκέπτωνται τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ νὰ εἰσέρχωνται μάλιστα ἐντὸς διὰ τῆς ἀποχωσθείσης θύρας ἐχούσης καὶ διάδρομον 60 περίπου ποδῶν μέχρις ὅτου μετὰ τινὰς ἐβδομάδας εἰς λίαν φιλοπεριέργου, τίς εἶδε ἂν κατὰ τύχην ἢ ἀπὸ σκοποῦ ἐκτύπησε τὰς πλίνθους διὰ τῆς σιδηρᾶς ράβδου του. Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος εἰς τὴν πτώσιν ἐνός τυχόντος, φύλλα χρυσοῦ διεσκορπίθησαν παρὰ τοὺς πόδας του. Ἡ ἀστυνομία

λαβεῦσα γνῶσιν τοῦ γενομένου ἐπελήφθη ἀμέσως τῆς προχείρου ἀνασκαφῆς καὶ κρημνισθέντος τοῦ ἐν λόγῳ πλίνθινου πεδῆς ἀνεκαλύφθησαν διάφορα κτερίσματα μεγίστης σπουδαιότητος καὶ ἀξίας ἅτινα κατατεθέντα ἐν τῷ Κετρικῷ Ἀρχαιολογικῷ μουσεῖῳ δεικνύονται εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μηκωναϊκῆς ἐποχῆς καὶ ἐν ἰδιαιτέρῳ προθήκῃ ἐπιγραφομένη «Τάφος Διμίτιου.»

Κατὰ τὰλλα τὸ εἰκοδομημα εἶνε ὅμοιον μὲ τὸς ἠθασαυροῦς τῶν ὁποῖων ἀκριβῆ περιγραφὴν μᾶς εἶδη ὁ Πausanias ὅστις περιγράφων τὸν τοῦ Μηνίου ἠθασαυρὸν λέγει· «Θησαυρὸς δὲ ὁ Μηνίου θαῦμα ὢν τῶν ἐν Ἑλλάδι αὐτῆ καὶ τῶν ἐτέρωθι οὐδενὸς ὕστερον, πεποιήται τρόπον τοιούτου· λίθου μὲν εἰσογασταί, σχῆμα δὲ περιφερὲς ἐστὶν αὐτῷ, κορυφὴ δὲ οὐκ ἐς ἄγαν ὀξὺ ἀνηγμένη τὸν δὲ ἀνωτάτω τῶν λίθων φασὶν ἀρμονίαν παντὶ τῷ εἰκοδομήματι εἶναι.»

Εἰς τοιοῦτον ἴσως εἰκοδομημα ἀπέθανε καὶ ὁ Φιλοποίμην καθὼς λέγει ὁ Πλούταρχος εἰς τὸν βίον αὐτοῦ α. . . Κοσμήσαντες αὐτὸν εἰς τὸν καλούμενον ἠθασαυρὸν εἰκοδομημα **κατάγειον** οὔτε πνεῦμα λαμβάνων οὔτε φῶς ἐξώθεν οὔτε θύραν ἔχων ἀλλὰ μεγάλῳ λίθῳ περιαγομένῳ κατακλειόμενον ἐνταῦθα κατέθετον.»

Καὶ ἐθρυλλήθη τότε τίς εἶδε πῶς διαδοθεῖσα ἡ ρῆμη, ὅτι καὶ ἕτερος τοιοῦτος τάφος ὑπῆρχε παρὰ τι ὑψώμα ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ πρώτου ἀλλ' εἰς οὐδὲν προσέβησαν.

Μόλις τὸ παρελθὸν θέρος ὤρισεν ἡ Ἀρχαιολογικὴ εἰταιρία παρακινήθεισα ὑπὸ τῆς ἀνακαλύψεως ἄλλων παναρχαιοτάτων τάφων εὐρεθέντων κατὰ τὸν σχηματισμὸν νέας ὁδοῦ παρὰ τὸ **Φρούριον**—καὶ διὰ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ὁποῖων ἤχθησαν εἰς τὸ συμπέρασμα τοῦ τεχνιτοῦ τοῦ ὑψώματος ἐκεῖνου—νὰ σταλῇ ὁ κ. Στάης ὅπως ἐνεργήσῃ τοπικὰς ἀνασκαφὰς, ἀς συνεχίσας ὁ διάδοχος αὐτοῦ κ. Τσοῦντας προσέβη εἰς τὴν ἀνασκαφὴν καὶ τοῦ ἐτέρου παρὰ τὸ Διμίτιον τάφου ὡς καὶ εἰς τελείαν τοῦ πρώτου (διότι ἀτελῶς μέχρι τῆς σήμερον ἀνεσκαμμένος ἔμενε.)

Καὶ ὁ ἕτερος λοιπὸν ἀνακαλυφθεὶς οὐδὲν διαφέρει τοῦ πρώτου εἰμὴ μόνον ὅτι μεγαλοπεπέστερος εἶνε καὶ ὑπάρχει ἀριστερὰ τοῦ εἰσερχομένου διὰ τῆς δυτικῆς αὐτοῦ θύρας **θῶκος** ἐκ λίθων ἐφ' οὗ ἴσως ὁ νεκρὸς ἔκλιτο. Δυστυχῶς εἰς τὸν δευτέρου τοῦτον τάφον οὐδὲν κτερίσμα

εὕρεθη διότι πρὸ πολλοῦ εἶχε συλληθῆ καὶ ἴσως ἐπὶ Ρωμαίων εἴτινες καθὼς ὁ Σράβων λέγει «οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἶσαν.»

Ὅπως δὴποτε ὅμως ἡ ἀνακάλυψις αὕτη ἔχουσα ἀμέσον σχέσιν μὲ τὴν ἀμέσως ἀνακαλυφθεῖσαν, ὑπεράνω καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ὑψώματι ἀρχαιοτάτην ἀκρόπολιν ἐκ πλίνθων (**σπάνιον ἐν Ἑλλάδι**) ἐπιχέει μέγα φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν ἐνδεικνύουσα ἀκόμη μίαν φορὰν τὸ κανονικὸν τῆς μεταβάσεως ἐκ τῆς λιθίνης εἰς τὴν Μηκωναϊκὴν ἐποχὴν. Καὶ ἕτεροι τοιοῦτοι τάφοι συγγενεῖς πρὸς τοὺς ἐν Λυδία καὶ Ἐτρούρια **τετραγωνικοῦς** καὶ ὡσαύτως κεκαλυμμένους διὰ χώματος ἀνεκαλύφθησαν παρὰ τὸ **Ἡραῖον** καὶ παρὰ τὸ χωρίον τῆς Ἀττικῆς **Μερίδι**. Φαίνεται δὲ ὅτι τὰ μνημεῖα ταῦτα τάφοι πλουσιῶν ἡγεμόνων τῆς προϊστορικῆς ἐποχῆς κατεσκευάσθησαν, κατ' ἀποιμήνησιν τῆς ἐν Ἀσίᾳ προακμασάσης τέχνης γνωστῆς γενομένης τοῖς Ἑλλησιν ἢ ἐκ τῶν Φοινίκων ἢ ἐκ τῶν διαφόρων ἀποικίσεων.

Οἱ τάφοι οὗτοι οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι μὲ τὸς **Τύμβους** ἢ μὲ τοὺς **Λαξευτοὺς τάφους**, τῶν πρώτων σχηματιζόμενων δι' ἐπισωρεύσεως χώματος ἢ λίθων ἀχῶμα γῆς, οὐ μέγα, λίθου κρηπίδι περιεχομένου» (Πaus. 8, 16, 3) «λίθοι λογάδες συσσωρευμένοι» (Πaus. 9, 5, 4) «Τορνώσαντο δὲ σῆμα θεμέλιά τε προσβάλλοντο Ἀμοῖ πυρὴν, εἶθαρ δὲ χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν (Ὅμηρ. ψ 225) τῶν δὲ δευτέρων λελαξευμένων ἐν εἶδει δωματίων ἐντὸς βράχων διότι οἱ ἄνω τάφοι πολὺ ἀρχαιότεροι τούτων φέρονται.

Θέμις Χαλκιᾶς.

ΑΜΑΡΑΝΤΑ

— Ὁ ἀληθὴς ἔρωσ εἶνε πάντοτε φαινὸς ὡς ἡ ἠὸς καὶ σιωπηλὸς ὡς ὁ τάφος. *Λαοτέ.*

— Τὰ μυστικὰ φυλάσσονται μόνον διατ' ἔχουσι ὡς γρουρὸν τὴν ματαιοδοξίαν.

Μ. Παπαντωνίου.

— Τὸ ἀγριότερον θηρίον εἶνε ἡ γυνὴ ἐν θυμῷ. *Eugène le Gai.*

— Ἡ λύπη κεῖται πλησίον τῆς χαρᾶς ὡς ὁ σπορδεῖος παρὰ τὸν δάκτυλον.

— *Β. Οὐγκώ.*

ΚΟΡΣΙΚΑΝΙΚΗ ΠΕΡΑΔΟΣΙΣ

Η ΒΕΝΕΔΕΤΤΑ

PHILIPPE TONELLI

— "Ω, υιέ μου, ἡ χεὶρ σου εἶνε ψυχρὰ, τὸ βλέμμα σου δὲν λάμπει πλέον, ἡ καρδία σου ἔπαυσε νὰ πάλῃ τὸ γενναῖον σου αἷμα ῥέει εἰς μακρὰ κύματα ἐκ τῆς πλατείας καὶ βαθείας πληγῆς σου, Παῦλε Ὁρσο ἀγαπητόν μοι τέκνον. Τὸν ἐφόβουσαν ! Ὁ κατατραυμένον τρισκατάρατος ἄς εἶνε ὁ Μιχαλέτος, ὁ φρικώδης φονεὺς σου. Τί θὰ ἀπογίνω τώρα ἄνευ σοῦ ; Δὲν μοὶ μένει ἢ ν' ἀποθάνω. Δὲν ἔχω πλέον οὔτε σύζυγον, οὔτε συγγενεῖς, οὔτε φίλους· ἴσο τὸ μόνον καλὸν μου ἡ μοναδική μου ἐλπίς· ἡ γηραιὰ μήτηρ σου δὲν εἶχε πλέον ἢ σὲ εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ. Ὁ Θεὸς μου, διατί μοὶ ἀφῆρεςας τὸν λατρευτόν μου υἱόν ; Εἶσαι πολὺ σκληρὸς . . . Εἶσαι ἄδικος . . . Βλασφημῶ . . . δὲν γνωρίζω τί λέγω . . . Καθίσταμαι τρελλή ἐκ τῆς λύπης. Τίς θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὸν υἱόν μου, τὸν δυστυχῆ Παῦλον Ὁρσο.

Οὕτως ὠμίλει ὀλολύζουσα ἡ γραῖα Σαβερία, γονατισμένη πλησίον τοῦ αἱματοφύρτου πτώματος τοῦ υἱοῦ τῆς κειμένου ἐκτάδην ὑπὸ καστανεάν τινά.

Ἡ νύξ ἐπήρχετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ ἔρριπτε τὸν σκοτεινὸν πέπλον αὐτῆς ἐπὶ τῆς τρομερᾶς ταύτης εἰκόνας καὶ τῆς ἐξ ἴσου λυπηρᾶς σκηνῆς. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς ἀνεφώνησε μὲ ὀρμὴν ἀποθαρρύνουσα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστραμένους ἔχουσα πρὸς τὸν οὐρανόν — Θάνατος, θάνατος. "Ω ! Δὲν θὰ ὑπάρξῃ τίς λοιπὸν ὅστις θὰ ἐκδικήσῃ αὐτόν, οὐδεὶς διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν φρικώδη δολοφόνον του ; — Δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐδῶ ; ἀπεκρίθη πάραυτα φωνή τις.

Ἐκπεπληγμένη ἡ Σαβερία ἐστράφη. Νέα τις κόρη ἵστατο ἀκίνητος ἐνώπιον αὐτῆς· τὸ πρόσωπόν τῆς ἦτο ὡρὸν ὡς τὸ τοῦ θύματος εἰ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐλαμπον ἀπὸ λάμπιν ἀγρίαν καὶ παράδοξον. — Τίς εἶσαι ; ἠρώτησεν ἡ Σαβερία τρέμουσα. — Εἶμαι ἡ Βενεδέττα, ἐκεῖνη ἦν ὁ υἱός σου ἡγάπα κείνη, εἰς ἣν ἔδωκε τὴν καρδίαν του. — Καὶ θίλεις νὰ τὸν ἐκδικήθῃς κόρη μου, ἠρώ-

τησεν ἡ Σαβερία μὲ ἀμφίβηλον φωνήν. — Μάλιστα διότι ἡ καρδία μου αἰμάσσει ὡς ἡ πληγὴ του καὶ τὰ δάκρυά μου δὲν θὰ παύσουν εἶμῃ ἀφ' οὗ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατόν του. — "Ὁ ἐναγκαλισθητέ με διὰ τοὺς καλοὺς αὐτοὺς λόγους τοὺς ὁποίους προσφέρει καὶ αἰτίαι εἶνε βάλσαμον εἰς τὴν λύπην μου· ἴσο ἀληθῶς ἀξία νὰ γίνης σύζυγος τοῦ δυστυχῆ υἱοῦ μου. Πήγγαινε καὶ ὅταν μοὶ φέρῃς τὴν δεξιάν χεῖρα τοῦ Μιχαλέτου κεκομμένην, τότε θὰ σὲ εὐλογῶ καὶ θὰ σὲ ὀνομάσω κόρην μου. Ἡ Βενεδέττα ἐρρίσθη ἐπὶ τοῦ ἀψύχου σώματος τοῦ μνηστῆρός τῆς καὶ ἀπῆκε τελευταῖον ἀσπασμὸν ἐπὶ τῶν ψυχρῶν καὶ ἀπεχρωματισμένων παρειῶν του. Ἐπειτα ἐγειρομένη. — Ἄρκετὰ ἐκλαύσαμεν λέγει· θα περάσωμεν ὅλην τὴν ζωὴν μας κλαίονσαι τὸν μὴ ὑπάρχοντα ; ἄς διανοώμεθα ἤδη πῶς νὰ τὸν ἐκδικήσωμεν ! Ἐκτείνουσα τότε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πτώματος ὅπερ ἔκειτο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς ἀνεφώνησε μετὰ δυνάμει. Ὁ Μιχαλέτος θὰ φονευθῆ ὑπὸ τῆς χειρὸς μου. Τὸ ὀρκίζομαι, μάλιστα τὸ ὀρκίζομαι, ἐπανελάβε στρεφόμενη πρὸς τὴν γραῖαν Σαβερίαν ἄλλως δὲν θὰ με ἴδῃτε πλέον. Χαῖρε. Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἡ νεαρὰ κόρη εἰσεχώρησεν εἰς παρακείμενον θάμνον καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἐξηφανίσθη. . . . Πολλὰ ἡμέραι διέρρευσαν ἔκτοτε. Πρωίαν τινὰ ὅτε ὁ ληστὴς Μιχαὴλ ἐξήρχετο ἀπὸ καλύβην τινὰ πειμενικὴν κειμένην μέσῳ κρυσφυγέων τοῦ ὄρους Μουφράγια κόρη τις ἐπλησίασεν αὐτόν. Μὲ ὅλην δὲ τὴν ὠχρότητα τῆς, τὴν ἀνεγώρισεν· ἦτο ἡ Βενεδέττα. — Πού πηγαίνεις λοιπὸν Βενεδέττα ; ἠρώτησεν· ἔπειτα ὁ ληστὴς πληρῶς αὐτὴν. — Ἐσὲ ἀνεζήτησον, Μιχαλέτο. — Ὁμιλεῖς ἀληθῶς Βενεδέττα ; "Ὁ ! πόσον ἡ παρουσία σου μὲ καθίστα ἔτυχη. Γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὅτι πολὺ λάκεις σὲ παρακάλεσα καὶ σὲ ἐκέλευσα νὰ γίνης σύζυγός μου. Πάντοτε ἀντεστήθης. Τὸ θέλεις σήμερον ; — Ἴσως. — Ἴσως, ὡ ἐπανελάβην ἐκεῖνο ὅπερ μὲ γεμίζει ἐλπίδας καὶ με κἀμνη νὰ πληθῶ ἀπὸ χαρὰν. Ἡ νέα κόρη ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀλλὰ ἐσιώπησεν. — Ἄκουσον Βενεδέττα ἐπανελάβην ὁ ληστὴς, ἄς λησμονήσωμεν τὸ παρελθόν. Ἄς λησμονήσωμεν ὅτι αἱ χεῖρές μου ἐμολύνθησαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Παύλου Ὁρσο. Ὁ πρὸς σὲ ἔρω· μὲ κατέστησε δολοφόνον. Ἡμῶς ζηλότυπος . . . ὑπέφερον τόσον . . .

. . . ἐνόμιζον ὅτι τὸν ἡγάπα· ἀλλὰ βλέπω ὅτι τίποτε δὲν εἶνε διότι δὲν θὰ ἦτο ἐδῶ πλησίον μου. Μὲ ἀγαπᾷ· δὲν ἔχει οὕτω Βενεδέττα ; τίς ἐκ τῶν ἐνδοθεν. — Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι. Ἡ ἄς φύγωμεν ἀπὸ αὐτὰ τὰ μέρη, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὴν Σαρδιαν. Ἐκεῖ θὰ ζήσωμεν ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου, ἐλεύθεροι καὶ εὐτυχεῖς. Πίε ἀπὸ τὸ φλασκί μου ὡς δείγμα τῆς συναινεσεως καὶ ἐγὼ θὰ πῶ ἔπειτα καὶ αἱ καρδίαι μας θὰ ἐνωθῶσι. — Πίε πρώτος Μιχαλέτο ἐπανελάβην ἡ Βενεδέττα, μὲ χονδρὴν φωνήν. Ὁ ληστὴς, ἄνευ διασταγμοῦ ἔφερε παρευθῆ· τὸ φλασκί εἰς τὸ χεῖλη. Ἄλλ, ἐνῶ ἔστρεφε πρὸς τὰ ὀπίσω τὴν κεφαλὴν, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του προσηλούντο πρὸς τὸν οὐρανόν, ἡ Βενεδέττα αἰφνιδίως ἀποπάσασα ἐνχειρίδιον ἐκ τῆς ὀσφύος· εἶθι· τὸ ἐνέπη ἐν ὀλοκλήρῳ ἐν τῷ στήθει τοῦ Μιχαλέτου. Φωνή τις ἐξῆλθε τῶν χειλέων τοῦ Μιχαλέτου συγχρόνως δὲ ἔφερε τὰς χεῖρας του εἰς τὴν πληγὴν ἵπθην ἀνεπήδα κύμα αἵματος τέλος ἔπεσεν ὡς ὄγκος ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξηγριωμένοι, ἐντελῶς ἀνοικτοί, προσηλούντο ἐπὶ τῆς Βενεδέτας, ἠτις μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους ἵστατο ἐκεῖ ἐμπροσθέν του καὶ τὸν παρετήρει ψυχρῶς, σπαρτατόμενον ὑπὸ τῶν τελευταίων σπασμῶν τῆς ἀγωνίας. — Ἀπεθνήσκω ἐψύθησεν ὁ ληστὴς μὲ φωνὴν ὑπόκωφον, ἀποθνήσκω ! Παῦλε ἐξεδικήθης ! Ἐψυχρᾶσαι· αἰφνιδίως μὲ μεγάλην προσπάθειαν ὑψώθη ἐπὶ τῆς πεποτισμένης ἐκ τοῦ αἵματος γῆς καὶ ἀνεφώνησεν. — Ἄ ! Βενεδέττα . . . Βενεδέττα . . . τὸν ἡγάπα ! Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ἐξέπνευσεν. Ἡ Βενεδέττα μὲ ἀγρίαν χαρὰν, παρίστατο εἰς ὅλην τὴν σκηνήν. Ἐθεώρει ἤδη τὸ πτώμα τοῦ θύματος τῆς ἐξηπλωμένον πρὸ τῶν ποδῶν τῆς. Ἐκυψεν αἰφνιδίως, ἔπειτα ἐκλείσε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου τῆς ἀκόμη αἱματοφύρτου τῷ ἀπόκοψε τὸν καρπόν. Ἐσηκώθη ταχέως, καὶ χωρὶς νὰ ρίψῃ τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ Μιχαλέτου, ἐπανελάβε τὸν ὄρομον τῆς μέσῳ τῶν ἀτραπῶν. Ἡ νύξ εἶνε σκοτεινὴ· ὁ ἄνεμος πνέει μετὰ σφοδρότητος. Αἱ μεγάλαι καστανεαὶ κυρτοῦνται ὑπὸ τὴν μανίαν τῆς καταιγίδος καὶ προξενουσι ζένον ψιθυρισμόν. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἦσαν τὰ δάκρυα κλαίνοντος. Τέλος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἠτις ὁδηγεῖ εἰς τὴν κόμην Φικάζαν προχωρεῖ δυσχερῶς γυνὴ τις ἠτις, φθάσασα εἰς μίαν τῶν πρώτων οἰκιῶν τοῦ χωρίου, ἵσταται

δειλῶς. Κτυπᾷ — Μήτηρ μου, μήτηρ μου, ἀνοιξατέ μοι. — Ἡ Βενεδέττα ; ἠρώτησε φωνή τις ἐκ τῶν ἐνδοθεν. — Μάλιστα ἐγὼ εἶμαι. Ἡ θύρα ἤνοιξε· καὶ πικρὴ βιαία εἰσελθοῦσα ἔσθυσεν τὴν λυχνίαν ἣν ἐκράτει ἡ γραῖα Σαβερία. Σκότος ἐπεκράτησε. — Αἱ λοιπὸν ! ἠρώτησεν ἡ Σαβερία μὲ φωνὴν ἀγρίαν, δύναμαι νὰ σὲ καλέσω κόρην μου ; — Δὲν σὲ ἐκάλεσα μητέρα μου ; ἀπήντησεν ἡ Βενεδέττα, καὶ εἰσεῆλθε κλείουσα τὴν θύραν ἵπθην αὐτῆς· ἡ λυχνία ἠνάφθη ἐκ δευτέρου. Αἱ ἀκτίνες αὐτῆς ἐορίσθησαν μὲ ἀδύνατον λάμπιν ἐν τῇ σκηνῇ. Ἡ Βενεδέττα τότε ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους μίαν ἀνθρωπίνην παλῶμην αἱμορροῦσαν. — Ἴδού ἡ χεὶρ τοῦ δολοφόνου τοῦ Παύλου Ὁρσο. Ἡ γραῖα Σαβερία παρετήρησε τὴν χεῖρα τοῦ Μιχαλέτου, κατ' ἀρχὰς μετὰ τρόμου, εἶτα δὲ μετὰ χαρᾶς. Χωρὶς νὰ προσφέρῃ δὲ λέξιν ἔλαβε δέμα τι ἐκ τῆς γωνίας τοῦ δωματίου καὶ ἐξῆλθε· καίτοι κεκμηκυῖα ἡ Βενεδέττα τὴν ἡκουλούθησεν· ἐβάδισαν ἀμφοτέραι στιγμὰς τινὰς σιωπηλῶς μέσῳ τοῦ σκότους. Ἡ γραῖα Σαβερία ἐσταμάτησεν. Ἐφθασαν τέλος εἰς μίαν τρίοδον. . . .

Μετὰ τινὰς στιγμὰς οἱ σπινθήρες τῆς ἐκεῖ ἀναφθῆσαι πυρᾶς ὑψούντο μέχρι τῶν κλάδων τῶν μεγάλων δένδρων· Ἐπὶ τῆς πυρᾶς ἡ Σαβερία ἔρριψε τὴν χεῖρα τοῦ δολοφόνου τοῦ υἱοῦ τῆς· ὀδοιπόρος δὲ τις διερχόμενος τὴν στιγμὴν ταύτην ἔφυγεν ἐσπευσμένως διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶδεν τὰς μαγίσσας τοῦ Mabeth. Αἰφνιδία δὲ τις ὀρμὴ ἀνέμου διεσκόρπισε τὰ τελευταῖα λείψανα τῆς χειρός. — Ἡδὴ ἡ δικαιοσύνη ἔγινεν εἶπεν ἡ Σαβερία· τὸν ἐξεδικήθημεν καλῶς. Ἐλα κόρη μου ἡ εἰκία μου εἶνε ἰδική σου, ἔλα θὰ κλαύσωμεν μαζύ.

Ἐκτοτε ἕκαστον ἐσπέρας ὅταν ἦχε ὁ Ἄγγελος δύο μελανειμουσαὶ γυναῖκες πηγαίνουσι νὰ γονυπετήσωσιν εἰς τὸ Κασταγνέδον. Μετὰ τὴν προσευχὴν ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν κόμην. Διηγούνται, προσέτι ὅτι κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὅταν ἔλθῃ τὸ μεσονύκτιον, βλέπουσι μεγάλην πυρὰν καὶ ἀκούουσι φωνὴν τινὰ εἰς τὸν τάφον ὅστις προσφέρει τὰς λέξεις.

— Βενεδέττα τὸν ἡγάπα !

Μετάφρασις Ἡλ. Ἀλεβυζάκη.

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΟΥ

Κάτι ζητώ να κρίψω
Ποῦ σὰν κερὶ με λυώνει
Κι' ὁ σπαραγμὸς μου ζώνει
Τὴ δόλια μου καρδιά.

Κάτι ζητώ να οῤίψω
Ποῦ ἀφ' τὴν καρδιά πετιέται
Κι' ἀπὸ τὰ βάθη σιεῖται
Τὸ κῆμα καὶ βογκᾷ.

Κάτι ἀφ' τὸ στῆθος φεύγει
Καὶ στ' ἀπειρο πηγυῖν
Κ' ἐμὲ μονάχα μένει
Ἡ μαύρη συμφορά.

Κάτι ζητώ να κρίψω
Μέσ' τῆς νυχτὸς τὰ θάμπη
Καὶ τὸ κρυφὸ μου οἱ κάμποι
Τὸ λένε στὰ πουλιά.

Στέφανος Μαρτζώκης.

ΤΟ ΚΑΘΡΑΜΕΝΟΝ ΟΝΟΜΑ

— Ἴδου πῶς, ἀπήντησεν ὁ ἔβενουλίπτης·
"Ὅτε ἡμέραν τιὰ ἡ Ἀγάθη ἠσθένει βαρέως ὁ
ἀγαθὸς ἰατρὸς μὰς ἐπεσκέφθη κατὰ σύσασιν γεί-
τονός τινος· ἀφ' οὗ δὲ πλέον ἡ Ἀγάθη ἀνέρρω-
σε καὶ ἦτο καλὰ προσέφερον εἰς τὸν ἰατρὸν εἰς
ἀντάλλαγμα τῶν ἐπισκέψεων του ἐντός φακέλ-
λου τρία χρυσὰ νομίσματα· τότε ἐκεῖνος λαθῶν
ὑφὸς αὐστηρὸν μοὶ λέγει.

«Νομίζετε ὅτι ἐξήσκησα τὸ ἐπάγγελμά μου
διὰ νὰ μοὶ δώσητε ἐνὸς μηνὸς ἐργασίαν σας; ἀρ-
κετὸν χρόνον ἀπώλεσες περιποιούμενος τὴν σύζυ-
γόν σου.» Μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰσὶν οἰκονομῶν
προσβλή-
σεις, καὶ ἐπέστρεψε φέρων μαζί του σὰς ὅπως
σὰς περιποιηθῶμεν.

Ἡ διήγησις αὕτη συνεκίνησε βαθέως τὸν νε-
ανίαν ὅστις διετέθη ἔτι μᾶλλον ὑπὲρ τοῦ εὐεργέ-
του αὐτοῦ. Τὴν ἐσπέραν ὁ ἰατρὸς ἐπανῆλθεν, ὁ

δὲ νέος φέρων εἰς τὰ χεῖλη μετὰ σεβασμοῦ τὴν
χεῖρα τοῦ γέροντος ἔλεγε πρὸς αὐτόν.

— Εἰς ὑμᾶς ὀφείλω τὴν ζωὴν μου, ὡς καὶ
τὴν ἀποτροπὴν τοῦ νὰ διαπράξω τὸ ἐγκλημα
ἐκεῖνο . . . .

— "Ὡ ναὶ εἶνε φοβερὸν τὸ ἐγκλημα ἐκεῖνο.
νὰ ἀποφεύγῃ, δηλαδὴ τίς τὰς δοκιμασίας τοῦ Θε-
οῦ καὶ τὰς ἀδικίας τῆς κοινωνίας, καίτοι πολλὰ
ὑπὲρ αὐτῆς ἐπράξαμεν, καταφεύγων εἰς τὴν αὐ-
τοκτονίαν! . . . ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοῦτο.

— Πῶς! ἠρώτησεν ὁ νέος σεις ὁ τόσον εὐγε-
νῆς, ὁ τόσον φιλόσοφος ἔχετε μεμφιμοιρίας κατὰ
τῆς κοινωνίας καὶ τῶν ἀνθρώπων.

— Μὴ ἀνείγωμεν τοιαύτας πληγὰς διέκοψεν
ὁ γέρον· ὑμιλήσωμεν κάλλιον περὶ τῶν σχεδίων
σας ἥδη ὅτε εὐρίσκεθε ἐν πλήρει ὑγείᾳ· τί σκέ-
πτεσθε νὰ κάμητε, πῶς δύναμαι νὰ σὰς φανῶ
χρήσιμος;

— Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ σὰς διηγηθῶ ἅπασαν
τοῦ βίου μου τὴν ἱστορίαν καίτοι αὕτη ἔχει καὶ
μυστικά. Ἐγεννήθην ἐν Βιέννῃ· ὁ πατήρ μου
ἦτο ἰατρὸς μεγάλης ἀπολαύων φήμης· ἀπέθανε
δὲ πρὸ τεσσάρων ἐτῶν ἀφήσας μικρὰν περιουσίαν
καὶ τὴν ἐλπίδα κληρονομίας τινὸς ἐν Παρισίοις.

Ἐγὼ ἐξεπαιδεύθην ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου Σόμμε-
ριγκ ἐγκολπωθεὶς τὰς ἐπιστημονικὰς γνώσεις αὐ-
τοῦ· πρὸς ἓνα δὲ σκοπὸν ἐβάδιζον, νὰ σχηματί-
σω μικρὰν πελατείαν καὶ νυμφευθῶ τὴν ποθητὴν
μου Πολυμνίαν ἣν ἀγαπῶ παραφόρως· ἀλλὰ φεῦ!

οἱ νέοι ἰατροὶ δυσκόλως, ἐπιτυγχάνουν τὴν ἀπό-
κτησιν πελατείας καὶ περιουσίας· ὑπὸ τὰς ἀνώ
ἐλπίδας ἀνέμεινα ἠλόκληρον ἔτος, τέλος ἡ μή-
τηρ μου με συνεβούλευσε νὰ ἔλθω εἰς Παρισίους
ὅπως προσπαθῆσω ν' ἀποκτήσω τὴν κληρονομί-
αν ἐκείνην ἣν σὰς ἀνέφερα, δυνηθῶ δὲ δι' αὐτῆς
νὰ πραγματοποιήσω τὸν πόθον μου, τὴν ἀπό-
κτησιν δηλαδὴ τῆς παμφιλτάτης μου Πολυμνί-
ας. Ἄμ' ἔπος ἄμ' ἔργον, ἦλθον εἰς Παρισίους,

ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ λάβω ὅτι μοὶ ἀνῆκε καίτοι
τὰ δικαιώματά μου ἦσαν ἀναμφισβήτητα· εἰς
τοιαύτην δὲ θέσιν εὐρισκόμην, ξένος, ἄνευ συ-
στάσεων, ἄνευ χρημάτων, καὶ τοῦ βοηθούντος,
ὅτε ὁ μεταξὺ Γερμανίας καὶ Γαλλίας πόλεμος
ἐκηρύχθη· τότε πλέον ἀπώλεσα καὶ τὴν ἐλπίδα

νὰ ἐπανιδῶ τὴν πατρίδα μου καὶ ἐλογιζόμην
εὐτυχῆς ὅτι, ὡς ἐκ τῆς ἀφανείας μου, δὲν συνε-
λήφθην εἰσέτι αἰχμάλωτος! διετρεφόμεν πρὸς

τὸ παρὸν ἐκ παραδόσεων τῆς Γερμανικῆς, ἡ νόσος
ὄφθως μοὶ ἀσκήσασε καὶ τὴν πηγὴν ταύτην. Ὅθεν
καταβεβλημένοι, συντετριμμένοι, σχεδὸν παρά-
φρων . . . γνωρίζετε τὰ λοιπὰ, ἐπαίτουν κύ-
ρις, ἄνευ δὲ ὑμῶν θ' ἀπέθησκον αὐτόχειρ Θεὸς
μου!

— Τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς σας μοὶ εἶνε γνω-
στὸν κύριε παρὰ τὴν ἀγνοσίαν τῶν μεγάλων ἐρ-
γασίῶν τῶν τελομένων ἐν Γερμανίᾳ, ἡ ἰατρικὴ
καὶ ἡ φυσικὴ ὀφείλουσι πολλὰς ἀνακαλύψεις εἰς
τὸν πατέρα σας.

— Ὁ πατήρ μου ἰδίως κατέγεινε εἰς τὴν
μελέτην τοῦ νευρικοῦ συστήματος, εἰς τὸν πα-
τέρα μου ὀφείλονται τὰ συμπληρωματικὰ τῶν
ἀνακαλύψεων τοῦ Μαζοῦ, Καστέλ, Καμπανῆ,
Πετίτ, καὶ τοῦ Σοῦ.

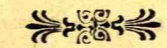
Ὁ γέρον ἀκούσας ταῦτα ὠχρίασε καὶ με
φωνὴν ἠλλοιωμένην ἠρώτησε.

— Καὶ τί ἐξήγαγε ἐκ τῶν ἐργασίῶν τούτων.

— Ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἐφευρεθεισῶν ὑπὸ τῶν
ἀνθρώπων τιμωριῶν ἡ ἀλγεινότερα πασῶν εἶνε
ἡ λαϊμητόμος, ὑπέλαθεν ὁ νεανίας.

Ὁ ἰατρὸς ὅστις ἠγέρθη ὅπως κατευῶσθη τὴν
συγκίνησιν ἣν ἐδοκίμαζε ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῆς
καθέδρας προσπαθῶν νὰ ὑμιλήσῃ· τὰ χεῖλη του
ὅμως δὲν ἠδύναντο ν' ἀρθρώσων εἰμὴ λέξεις ὑ-
ποκόφους καὶ ἀκαταλήπτους.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΑΝΘΟΚΟΜΙΑ

ΑΝΕΜΩΝΗ

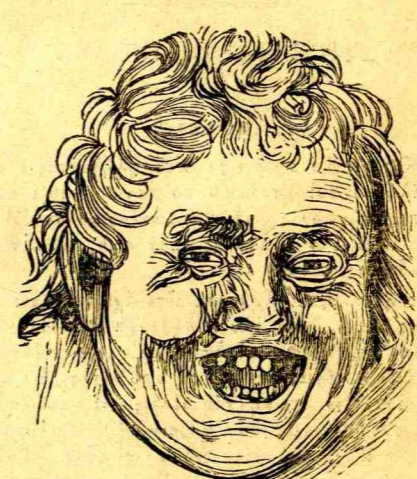
ΤΙΣ δὲν γνωρίζει τὸ μέ ὄλην τὴν κακὴν
σημασίαν προκλητικὸν καὶ συμπαθὲς αὐ-
τὸ ἄνθος; Δύο εἶδη ἀνεμώνης ὑπάρχουσιν ἡ ἀ-
γρία ἀνεμώνη ἡ ἀνεμώνη τῶν δασῶν ἀπαντῶσα
αὐτόφωτος εἰς πλείστα τῆς Ἑλλάδος μέρη καὶ
οὖσα δηλητηριώδης· καὶ ἡ ἡμεροῦς ἡ κηπευτικὴ
λεγόμενη. Ἡ ἀνεμώνη εἰς μὲν τὰ ψυχρὰ κλί-
ματα φυτεύεται τὴν ἄνοιξιν εἰς δὲ τὰ θερμὰ
τὸ φθινόπωρον.

Ἐχει ἄνθη πολύφυλλα καὶ στρεγγύλα τὰ δὲ
χρῶματα αὐτῶν εἶνε πολλὰ καὶ ποικίλα.

Ἄνεμώνη ἐπίσης ὀνομάζεται καὶ ἐν εἶδος θα-
λασσίου ζώου, σχήματος σωλήνος ὅπερ ζεῖ εἰς

ἀβαθῆ ὕδατα, προσκολλόμενον εἰς τοὺς ὑποθα-
λασίους βράχους· φέρει δὲ ἐπὶ τοῦ ἀνω χεῖλους
πολυαριθμούς πλοκάμους οὓς ἄμα ἐγγίστη τις αἰ-
σθάνεται φοβερὸν κνισμὸν.

Ἄνθοκόμος

ΓΕΛΩΤΕΣ

Μία θεραπεία.
Ἰατρὸς προσκληθεὶς ὑπὸ ἐσθenoυντος χωρικοῦ ἔγρα-
ψε συνταγὴν καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν.

— Νὰ, πέρα αὐτὸ ἀῤῥιον τὸ πρῶτ' καὶ θὰ γένης
καλῶς· ὁ χωρικός μὴ ἐνοήσῃς ἐκρίβως τὴν φράσιν τοῦ
ἰατροῦ κατέπεε τὴν συνταγὴν καὶ . . . ἐθεραπεύθη.

Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.
Ὁ καθηγητὴς τῆς βοτανικῆς ἐρωτᾷ τὸν ἐξεταζόμε-
νον φοιτητήν.

— Τί γνωρίζεις περὶ τῆς οἰκογενείας τῶν φιλυροει-
δῶν.

— . . . ἀλλὰ κύριε Καθηγητᾶ ἐγὼ εἶμι ἀπὸ τὸ ἐ-
ξωτερικὸν καὶ δὲν γνωρίζω τὴν οἰκογένειαν ταύτην.

Ἐν τῇ βουλῇ.
α' βουλευτὴς . . . εἶσαι β λ δ ε καὶ ζ φ ο ν
β' βουλευτὴς . . . ἀλλὰ σκέψου συνάδελφε
ὅτι εἶμεθα σ υ γ γ ε ν ε ῖ ς !

Τριχομῆ ἐν παλίγει . . .
Δύο Χῖοι ἐν τῷ πλῶ καταλείφθησαν ὑπὸ τριχομίας.

μετὰ μακρὴν δὲ σιωπὴν ἐκ τοῦ φόβου ὁ ἕτερος φωνεῖ κλαίων

— Τώρα πλὴτὴ εἶνε ποῦ θὰ πνιγόμενε· ἄχ θεέ μου ἔντ' ἂν αὐτὸ ποῦ παλέμενε ;

— Μπρὲ ἔν με κόφτει ποῦ θὲ πνιγῶ μον' μ' ἔντα μούτρα θὰ παγώνεμε στῆ Χιό.

ΣΦΙΓΞ ΚΑΙ ΟΙΔΗΠΟΔΕΣ

Λύσεις

1ου. Κροχόδεελος. Ἐἴτε ἠλήθευσας εἴτε μὴ δὲν ὀρέλων νὰ σοὶ ἀποδώσω τὸ τέκνον· διότι ἔν μὲν ἠλήθευσας συμφωνῶς μετὰ τὴν ὁμολογίαν σου δὲν σοὶ ἀποδίω αὐτό, ἔν ἐψεύσθης κατὰ τὴν συμφωνίαν μας δὲν λαμβάνεις αὐτό.

Μήτηρ. Ἐἴτε ἠλήθευσας εἴτε ὄχι ὀρέλεις νὰ μοὶ ἀποδώσης αὐτό· διότι ἔν ἠλήθευσας συνωδᾷ μετὰ τὴν συμφωνίαν μας πρέπει νὰ λάβω τὸ τέκνον, ἔν ἐψεύσθην, πάλιν ὀρέλεις νὰ μοὶ τὸ ἀποδώσης, διότι ἀληθεύει τὸ ἐναντίον, ὅτι ὀρακτὴ θέλεις μοὶ ἀποδώσει αὐτό 2ου. Τοῦτου λύσεις ὑπάρχουσιν 870. Ἐπιτυχεῖς λύσεις εἰς τὸ α'. μὲς ἀπέστειλαν οἱ ἐξῆς. Ροβέρτος Χούτμαρ, Τάσος ὁ Ἑρμιονεὺς, Baron Schoenvarth.

Εἰς τὸ β'. Γοδοφρέδος, Κλοτσσοκούφης, Σαπιοκαρβίκη, Ροβέρτος Χούτμαρ, Τάσος ὁ Ἑρμιονεὺς, Ἄλ. Κορές, Λόρδος Βύρων, Baron Schoenvarth.

Πραεῖονται οἱ ἐξῆς. Κλοτσσοκούφης, Τάσος ὁ Ἑρμιονεὺς, καὶ Ἄλ. Κορές.

Προτεινόμενα

Τὶ κοινὸν μεταξὺ γόμας καὶ Ταχυδρομείου ;

Εἰς τὴν εὐφυστέραν τῶν ἀπαντήσεων δοθήσεται τὸ ἔργον τοῦ Περσεΐδου ἢ («Χλάβα») καὶ ἔν φιαλίδιον γόμας, ἅτινα προσφέρει ὁ προτείνων κ. Μ. Παπαντωνίης.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ

Ἀμύκυνθον καὶ Αἴγλην, Περιοδικὰ Ἐνταῦθα. Ἀσμένως ἢ Φυλλίς χειριεῖται τὴν ἔκδοσίν σας καὶ εὐχεται ὑμῖν καλὴν πρόοδον. — I. Ἀννίου Ἐνταῦθα. Ἐγκάρδια συλλυπητήριά μας — Κλοτσσοκούφην Ἐνταῦθα. Ἀποστείλατε καὶ ἂν ὑποσκελίξῃ τὰ ἄπειρα μέχρι τοῦδε ἀποσταλλέντα δημοσιεύσομεν ἀδιχοροῦντες πρὸς τὴν ὕλην ἀποβλέποντες εἰς τὸ πνεῦμα· ὅσον ἀφορᾷ καὶ διὰ τὴν ὕλην τοῦτο ἐναπόκειται εἰς τὸ ἐνδιαφέρον σας ὑπὲρ τῆς Φυλλίδος. — Γ. Δ. Ρίτσον Μονεμβασίαν Συνδρομῆ σας ἐλήφθη, εὐχαριστοῦμεν· ἀποστείλατε

καὶ προσπαθήσατε νὰ συνενῆ σὺν τῷ διδακτικῷ καὶ τὸ ἐπαγωγόν. — Πρὸς πέντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς Φυλλίδος. Συνιστᾷται ἐνθέρμως τὸ περισπούδαστον σύγγραμμα ἢ («Θάκη») τοῦ διακεκομένου ἐπὶ ἐπιστήμῃ καὶ μρφώσει ἱατροῦ κ. Α. Λεκατσῆ τιμῆ ἐκάστου σώματος διὰ τὸ ἰσωτερικὸν δραχ. 5 διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 6, πρὸς τούτοις ἢ συνδρομὴ εἶνε μεταπληρωτέα καὶ συνδρομητὰ ἐγγράφονται εἰς τὰ γραφεῖά μας. — Νίτσα, Παπῆ Κέρκυραν. Λέξασται ἄπειρους εὐχρηστὴς Φυλλίδος (Γ. Π.) — Ἀτικὸν Οὐρανὸν Ἐνταῦθα. Ἐνεγράφητε, εὐχαριστοῦμεν. — Μπλοντῆλ Ἐνταῦθα. Προσεχῶς δημοσιεύσομεν. — Baron Schoenvarth Ἐνταῦθα καλὴ ἢ ἰδέα σας ἀλλ' ἀσύμφορος διὰ τὴν Φυλλίδα. — Ρ. Χούτμαρ. Ἐνταῦθα. Εὐχαριστοῦμεν. ἐργάζεσθε καὶ θὰ εὐδοκηθήσῃτε. — Εὐτυχίαν Γερασίου, Γοδοφρέδον. Λόρδον Βύρων, Ἐνταῦθα. Εἰς τὰ προτεινόμενα θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΜΙΚΡΟΜΗΝΥΜΑΤΑ

Θέλουν ν' ἀνταλλάξουν ὁ Μαθητὴς Βαρβακίου μετὰ τὴν Τοξότιδα. Ὁ Λάτρης τοῦ ἀπείρου μετὰ τὴν Ρωμαϊκὴν μερετὰ. Ὁ Μορφεὺς μετὰ τὴν Ἀρμονίαν καὶ τὴν Μυσωπεία. Ὁ Ἰποδευκνεὺς μετὰ τὴν Ἀρμονίαν.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταλλάσσοντες μικρηνύματα νὰ μὲς καθιστώσῃ γνωστὸν σὺν τῷ ψευδωνύμῳ τὸ ἀληθὲς ὄνομα των καὶ τὴν διεύθυνσίν των.

Μικρομηνύματα πωλοῦνται εἰς τὰ Γραφεῖά μας καὶ εἰς τὸ Παζὰρ Νεαπόλεως, ὁδὸς Γεμιστοκλέους 52, ἀντὶ 15 λεπτῶν ἕκαστον.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ προκηρυχθέντος διαγωνισμοῦ δημοσιευθήσονται εἰς τὸ προσεχές, ὡστε δεχόμεθα εἰσεῖτε ἔργα μέχρι τῆς 8ης Φεβρουαρίου.

ΦΥΛΛΙΣ,

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ε. Π. ΚΕΦΑΛΑΣ

Συνδρομὴ ἑτησίαν ἐν Ἀθήναις. Δραχ. 2.
 » » ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις » 3.
 » » ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 3.
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λεπτὰ 10.
 Τιμὴ ἐκάστου φύλλου ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ ἐν Πειραιεὶ λεπτὰ 15.